

34

S

WILLIAMSON

BX1934

.T3

1873

c.1

007665

EX LIBRIS
HEMETHERII VALVERDE TELLEZ
Episcopi Leonensis

1080020611

Dr. Lacinjo

IURIS ECCLESIASTICI PUBLICI

INSTITUTIONES

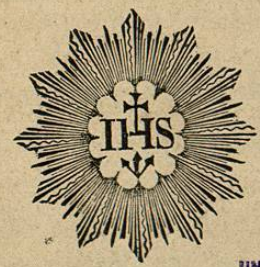
AUCTORE

CAMILLO TARQUINI E SOCIETATE IESU

IURIS CANONICI PROFESSORE

IN COLLEGIO ROMANO EIUSDEM SOCIETATIS

EDITIO TERTIA

ROMAE

EX TYPOGRAPHIA POLYGLOTTA

S. C. DE PROPAGANDA FIDE

MDCCLXXIII.

44437

Bx 1939

T3

1853

PETRUS RAGAZZINI

PRAEPOSITUS PROVINCIAE ROMANAE SOCIETATIS IESU

Cum opus, cui titulus *Iuris Ecclesiastici Publici Institutiones* a P. Camillo Tarquini nostrae Societatis Sacerdote lingua latina conscriptum aliquot eiusdem Societatis Theologi, quibus id commisimus, recognoverint ac in lucem edi posse probaverint; potestate ab A. R. P. N. Petro Beckx Praeposito generali mihi ad id data, facultatem concedo, ut typis mandetur, si iis, ad quos pertinet, ita videbitur. In cuius rei fidem has litteras manu mea subscriptas et sigillo officii mei munitas dedi. Romae, die 1 Februarii 1873.

Hinc librum denuo excudere interdictum est auctore invito.

FONDO DE VETERIO
VALVERDE Y TELLEZ

PROOEMIUM

Communis inter viros in hisce studiis peritos opinio est, librum, in quo doctrina iuris publici ecclesiastici apte definita appareat, et ad scientiae normam severe diligenterque exacta sit, adhuc desiderari. Licet enim multa ac praeclara ea de re scripta prodierint, nihilominus nonnulla incommode facta, eaque minime levia in illis perspecta sunt. Atque illud in primis, quod materia iuris ecclesiastici publici ab ea, quae iuris ecclesiastici privati propria est, haud satis discreta saepe numero videtur, unde caligo in utriusque iuris notione suboritur: alterum autem non minus grave, quod ratio atque methodus eam tradendi non ex ipsa deducta sit rei natura, generalibus scilicet cum ea connexis principiis primum propositis, atque inde particularibus derivatis conclusionibus, quae totam doctrinam quodam veluti germine in illis inclusam per varios gradus evolvant, sed ex proprio petatur scriptorum ingenio, haud sane mediocri scientiae ac veritatis detrimento. Nam quidam novitatis magis quam veritatis studiosi, arbitrario sub respectu rem considerant, eoque materiam totam trahunt, scientiam videlicet, non prouti est, exponentes, sed placitis suis conformantes; quod duplici cum incommodo fieri necesse est. Primo *disciplinae*:

007365

qui enim hisce praeceptoribus utuntur, diverso ordine, diversisque scientiae fundamentis, quodque inde consequitur, diversis ac plane singularibus sententiis veluti in avia seducti, vana primum arrogantia occupari solent, tum, in aliorum scripta cum inciderint, mira implicari confusione, et ex confusione iis ambagibus atque erroribus, qui dimanare ex illa consueverunt. Deinde *scientiae ipsius*: etenim arbitrarii illi respectus maiorem quidem vel minorem scientiae partem, plus minusve ut sunt ingeniosi, vere apteque possunt exponere, sed totam complecti et explicare ea ipsa ratione, quod arbitrarii sunt, neque ex rei natura proficiunt, vix et ne vix quidem possunt; unde fit, ut amore systematis scientiam ipsam adulterare necesse sit, fucatosque rerum nexus proponere, et si quae veritates systemati resistunt, eas vel foede mutilare, vel detorsione aliqua corrumpere.

Ast alii in aliam syrtem impingunt, iique sunt, qui suas de iure publico ecclesiastico institutiones practicis quaestionibus, quae inter Ecclesiam et Societates civiles agitari solent, totas confarcinant; quorum methodus quo magis minus peritis utilis videri potest, eo magis inepta est, atque a recta disciplina aliena. Neque enim quaestionibus practicis, sed principiis scientia constat, quae nisi praeluceant, ipsa quaestionum solutio incerta est, crebrisque erroribus obnoxia; praeterquamquod, cum eiusmodi quaestionum nova in dies series excitari possit, nemo plane non videt, institutionibus hac methodo conscriptis nullum unquam terminum fore. Denique longe gravius est aliorum vitium, qui generalia principia non quidem negligunt, sed falsa constituunt, quorum numerus (inter Catholicos dico) maior sane est, quam quisquam arbitretur. Sive enim ex pra-

cticis quibusdam abusibus, qui temporum iniuria pluribus in locis in morem ferme abiire, sive ex Febroniana doctrina, ingenti librorum numero propagata, eiusmodi virus in plurium etiam Catholicorum animos nonnihil irrepsit, non eorum tantum (quemadmodum vulgaris querela est), qui ultra montes sunt, verum etiam eorum, qui citra montes, quorum sane doctrina neque perpetuo, neque constanter ea peste immunis dici potest. Quae cum ita se habeant, atque iis, ut dixi, qui in hisce studiis periti sunt, plane sint perspecta, inde profecto natum est, quod nuperrima insignium virorum sententia fuerit, ad maiorum nostrorum consuetudinem, qui ius ecclesiasticum publicum a privato non secernebant, revertendum esse; divisionem vero ipsam iuris ecclesiastici in publicum et privatum veluti logice falsam esse abiiciendam. Quos ego viros licet apprime colam, ab eorum tamen sententia longissime absum, quippe qui non modo iniuria latam, quod mihi nunc demonstrandum non est, cum facto ipso demonstrandum hoc libro sit, sed rei catholicae valde noxiam et periculosam existimem.

Etenim quod maiores nostri peculiari disputatione ius Ecclesiae publicum complexi non fuerint, id nemini, qui eorum aetatem moresque noverit, mirum videri debet. Ad pietatem enim pertinere illi arbitrabantur, Ecclesiae potestatem revereri potius ac suspicere, quam curiosius investigare: si quis vero conflictus inter imperii ac sacerdotii potestatem coortus esset, omnem dubii caliginem unius formulae luce, quae infirmos recentiorum obtutus haud leviter perstringit, consueverunt remove: « *Quidquid rationem habet peccati, id Ecclesiae foro recte subiicitur.* » Sed posteaquam Protestantium seditio in Ecclesia commota est, ordinata-

que methodo eiusdem potestatem oppugnare ii coeperunt, primi scilicet omnium ius publicum ecclesiasticum, veluti novam quandam scientiam proponentes, fallacibus quibusdam principiis magna cum arte initio constitutis, logicisque exinde conclusionibus accurate derivatis; posteaquam Protestantium conatus ex ipso Catholicorum gremio ingenti studio Regalistsae exceperunt, eorumque cura nefaria illorum systemata, plurimis ubique editis libris, popularia ferme facta sunt, ex eo iam tempore neque licuit, neque profecto licet Catholicis hanc spartam deserere, nisi forte Ecclesiae, legitimaeque eius potestatis proditores esse velint. Et enim, quemadmodum hostibus instructa acie progredientibus sparsa confusaque multitudine frustra resistitur, aliamque ordinatam aciem, exercitumque alium opponere iisdem necesse est: ita profecto falsum systema non nisi vero instituto systemate dissolvi potest, quo nempe et verae notiones, et rectus earum ordo restituitur; itaque facile solideque contrariae adversariorum artes ac fallaciae detegantur ac dissipentur.

Iam vero quid in hisce meis institutionibus ipse curaverim, breviter aperiam. Non laudis ingenii, sed veritatis cupidus, ad suum naturalemque ordinem totam iuris publici ecclesiastici disputationem revocandam esse censui, eiusdem nimirum et qua *ius* est, et qua *publicum*, et qua *ecclesiasticum*, constituta natura, ac fine proposito; ex eoque fine natura ipsa ecclesiasticae societatis et qua *perfecta*, et qua *suprema* est, derivata; unde omnis potestas eius ordinaria sive in suos sive in externos. Eadem ferme methodo extraordinariam exposui, quae ex concordatis dimanat. Natura quippe concordatorum ex natura obiecti, circa quod versantur, recognita, facile fuit definire, quae circa ea-

dem utriusque societatis (ecclesiasticae, inquam, et civilis) pro sua cuique natura partes ac iura sint.

Ad formam autem quod spectat, brevitatis mihi maxime curanda fuit. Id enim imperabat eorum conditio, pro quibus praecipue scripsi, qui scilicet eodem tempore in ius ecclesiasticum studia conferunt, quo tempore gravissimis theologiae studiis distinentur. Nihilominus ne perspicuitati, aut integritati, aut efficaciae disputationis necessaria haec brevitatis quidquam detraheret, arte atque industria cavi. Quapropter in probationibus afferendis, et obiectionibus diluendis syllogistica oratione usus sum, quod genus est orationis cum omnium brevissimum, tum etiam omnium maxime perspicuum et efficax. Defigit enim audientium mentes in unica illa re, in qua tota est demonstratio, neque sinit eorum attentionem in plura obiecta pervagari. Itaque non raro animadverti, longas orationes, licet ad rem nitidius declarandam adhiberi soleant, contrarium effectum saepe numero parere, oneratis scilicet et confusis multitudine rerum ac verborum discipulorum mentibus, quae uno forte syllogismo mirifice edoctae et illustratae fuerant: praesertim cum in hac quoque re divina illa valeat sententia: *In multiloquio non deerit peccatum*: quo enim magis loqueris, eo facilius verba excidunt minus propria, quae, cum rerum notionem adulterent, obscuritatem ingerant necesse est. Deinde a probationum superflua multitudine abstinui, eam tantum studiose seligens, quae tangeret rei naturam, rerumque nexum et totam theoriam revelaret. Inde alia mihi ars, ut ordinem logicum diligenter servarem, ita ut ordo ipse saepe pro demonstratione esset, ex quo nimirum manifestum fieret, insequentes propositiones vera esse praecedentium corollaria. Quod vero attinet ad practicas quae-

stiones, in iis immorari neque necessarium, neque indoli institutionum satis proprium esse duxi, illudque tantum sedulo cavi, ut principia omnia perspicue exponerem, in quibus quaestionum omnium solutio contineretur: praesertim cum eiusmodi applicationes orali praeceptoris declarationi relinquendae sint, qui nisi habeat, in quibus utiliter doctrinam suam exercent, ad suam dignitatem pertinere facile arbitrabitur in alia discurrere, quae fortasse oneri magis quam adiumento auditoribus erunt. Delibavi tamen per accidens, ubi opportunitas fuit, quae praecipuae sunt, itaque praeceptoris occasionem exhibui eas planius declarandi.

Habes igitur, lector, quantum satis est, rationem operis mei, quod si quidquam in Ecclesiae bonum conferet, gratias Deo agam; sin minus, nihil aliud mihi restat, nisi ut vehementer optem, ut, quod mihi fuit in votis, id alii melius feliciterque exequantur.

DE IURE ECCLESIASTICO PUBLICO

1. Ius etsi plura significet, cum tamen ad obiectum scientiae indicandum traducitur, *systema legum* exprimit, quibus *societas aliqua ordinatur, ut et conservari et finem suum assequi possit*. Quapropter *Ius Ecclesiasticum* systema legum intelligimus, quibus ordinatur Ecclesia Christi, ut rite conservetur, finemque proprium consequatur.

2. Iam vero neque conservari, neque assequi finem suum ulla societas potest, nisi 1°. apto membrorum ordine (iis scilicet, qui praeesse, ab iis, qui parere debent, rite distinctis) sit constituta, simulque viribus ad semetipsam conservandam, finemque suum consequendum proportionatis praedita sit; et nisi 2°. eiusmodi vires in actum exserat, ita per eas dirigendo singula membra, ut praestitutum finem assequantur. Hinc duplex quoque in unaquaque societate systema legum distingui necesse est, alterum nimirum, quo ipsius societatis constitutio determinatur, quod proinde audit *ius publicum*; alterum vero, quo leges continentur, quibus eiusdem societatis membra diriguntur ad finem in ea propositum assequendum, quod propterea *ius privatum* appellatur. Ergo etiam in Ecclesia Christi duplex ius recte distinguitur, *Ecclesiasticum publicum*, et *Ecclesiasticum privatum* (*).

(*) Haud igitur absurda est iuris ecclesiastici in *publicum* et *privatum* distinctio, quod nuperrime contendit cl. Philips praepostera deceptus iuris publici ecclesiastici notione, quae fortasse in Germania invaluit. Ait enim (*Droit ecclésiast. trad. par M. Crouzet., Introd. §. 3.*) eiusmodi distinctionem admitti non posse, nisi duplex quoque regiminis norma in Ecclesia admittatur, quarum altera eius membra regantur singillatim sumpta, altera eadem in corpus coacta: quae quidem ratiocinatio indicat clarissimum auctorem distinctionem quandam iuris ecclesiastici in *publicum* ac *privatum* prae oculis habuisse, quae *ratione subiecti* facta sit, cum tamen *ratione obiecti* sit facienda.